

У результаті розгляду вищевказаних проблем можна зробити наступні висновки:

1. Особисті імунітети і привілеї консульських посадових осіб неможливо розглядати лише на основі Віденської конвенції 1963 р., а варто враховувати і двосторонні конвенції, що відрізняються широкою різноманітністю в трактуванні даного питання.

2. Консульські посадові особи, як правило, наділяються службовим (функціональним) імунітетом, а універсального підходу до цієї проблеми взагалі не існує. Тому на практиці вирішення зазначених питань нерідко викликає розбіжності і конфліктні ситуації між направляючою державою і країною перебування.

3. Документи показують, що існує широка різноманітність у наданні імунітетів і привілеїв консульським посадовим особам різних країн.

Привілейоване положення консульських посадових осіб не просто примха, а необхідна умова нормального здійснення ними своїх функцій. Без надання консулам особливих прав та привілеїв виконання покладених на них задач по захисту інтересів держави, що представляється та її громадян було б неможливим.

Гринюк В.Г.

Національна юридична академія України імені Ярослава Мудрого

ЕКОНОМІЧНА ДИПЛОМАТІЯ В СВІТЛІ УКРАЇНСЬКОЇ ПОЛІТИКИ

Одним із головних чинників, що впливають на рівень світового прогресу та розвиток економіки кожної окремої країни, є міжнародне економічне співробітництво. Держави проводять власну політику, створюють свою економіку, водночас вступаючи у найрізноманітніші міжнародні відносини, зокрема й економічного характеру. Це вимагає від кожної країни зважувати, зіставляти свої дії з діями інших держав, а коли потрібно, то й узгоджувати їх через прийняття спільних оптимальних рішень. Адже тільки у такий спосіб можна прийти до світової економіки, яка слугувала б насамперед людині, її інтересам і потребам.

Економічна дипломатія є невід'ємною складовою науки і практики світової економіки та міжнародних відносин. І, як відомо, провідна роль у здійсненні економічної дипломатії традиційно надається відомствам зовнішніх відносин — дипломатичним представництвам.

Метою цієї статті є аналіз наукових досліджень, публікацій, в яких порушуються важливі питання щодо економічної дипломатії, діяльності дипломатичних представництв, а також участі України у створенні Єдиного Економічного Простору. На основі такого аналізу визначаються проблемні аспекти, що потребують більш детального вивчення, уточнення, переробки.

Економічна дипломатія — це сучасна система міждержавного регулювання світової економіки. Є два основних підходи до тлумачення стандартів економічної дипломатії: політичний та економічний. Політичний підхід домінує, бо які б зміни не відбувалися в самій дипломатичній роботі, політична складова завжди переважала й переважатиме, навіть якщо цілі не обмежуються лише політичними вимогами. Що стосується внутрішнього змісту економічної дипломатії, то там вже відбулися зміни — від прямого обслуговування поточних і почасти перспективних інтересів бізнесу до керування цими процесами на національному рівні, а через механізми співробітництва також на міжнародному і навіть на глобальному рівнях.

Таким чином, економічна дипломатія являє собою поєднання економіки і політики, які доведені до рівня прийняття та реалізації управлінських рішень, за допомогою яких здійснюється співпраця в сучасному світі та удосконалення ринкової економіки. На сьогодні економічна дипломатія задає ритм, визначає простір своєї діяльності, свою проблематику. До сфери економічної дипломатії входить вирішення наступних основних завдань:

- забезпечення найкращих, найвигідніших умов для участі національної економіки у світовому господарстві;
- політичне сприяння вітчизняному бізнесу в його діяльності за кордоном;
- дотримання національних інтересів і забезпечення національної безпеки, яке б гарантувало вирішення загальнонаціональних завдань, не дозволяло б суто ринковим інтересам і пріоритетам диктувати свою волю суспільству;
- створення найвигідніших умов для розвитку людського потенціалу країни, підйому інтелектуального потенціалу у національному багатстві;
- підвищення рівня і якості життя, забезпечення найбільш передових соціальних стандартів, які не можуть бути досягнуті лише на основі дії ринкових механізмів.

Пропонуємо майбутні цілі вітчизняної економічної дипломатії формулювати також навколо підприємств і таким чином долучити до нових її завдань прогрес та зміцнення підприємств у світовій економіці.

Варто зауважити, що участь дипломатичних представництв у вирішенні макро- та мікроекономічних проблем, захисті економічних інтересів, гарантуванні економічної безпеки держави не є характерною лише для нашого часу. Однак сьогодні економічний аспект глобалізації стимулює зовнішньополітичні служби на значно активнішу участь у комерційних заходах. Завдання просування та захисту національного бізнесу стало центральним пунктом більшості державних програм, що стосуються організації та діяльності зовнішньополітичних відомств.

Дипломатична служба допомагає забезпечувати національний інтерес, на світовому ринку в умовах зарубіжних країн відповідно до добровільно взятих державами міжнародних зобов'язань і загальноприйнятих принципів та норм міжнародного права.

Зазначимо, що перспективи економічної дипломатії не обмежуються лише вирішенням яких-небудь окремих конкретних завдань економічного характеру, вони мають більш загальний характер і відіграють важливу роль у розвитку будь-якої держави.

Як відомо, Україна прагне до активного розвитку політичних, торговельних та економічних відносин з усіма країнами світу. А тому для України важливою є участь у створенні Єдиного економічного простору. Базою цього процесу пропонуємо вважати принцип різношвидкісної та різнорівневої інтеграції, що створить можливості для кожної країни-учасниці самостійно визначати, в яких напрямках розвитку інтеграції або окремих інтеграційних заходів вона братиме участь і в якому обсязі. Лише цей принцип дозволить сконцентруватись в рамках об'єднання на створенні повномасштабної зони вільної торгівлі без вилучень і обмежень.

Саме це завдання є пріоритетним для України в контексті створення Єдиного Економічного Простору. Україна повинна бути сильною та ініціативною, адже лише таку державу помічають у світі. Цій меті повинна бути підпорядкована українська економічна дипломатія.

Курин І.М.

Міжнародний гуманітарний університет

ПРОБЛЕМЫ ТЕОРЕТИЧЕСКОГО ОБОСНОВАНИЯ СТАТУСА КОНСУЛЬСКИХ ПРЕДСТАВИТЕЛЬСТВ

Актуальность данной темы обусловлена рядом причин.

Во-первых, привилегии и иммунитеты, предоставляемые нормами международного права консульским учреждениям, а также, консульским должностным лицам, играют важную роль в обеспечении надлежащего выполнения дипломатических функций.

Во-вторых, для представляемого государства важно, чтобы его консульское учреждение в государстве пребывания имело тот объем привилегий и иммунитетов, который обеспечивал бы ему достаточную свободу действий для нормальной деятельности.

В-третьих, следует отметить, что общепризнанного объема привилегий и иммунитетов как для консульских учреждений, так и для консульских должностных лиц в современном консульском праве до сих пор не существует. Этот объем зависит, прежде всего, от конкретной договоренности государств при заключении двусторонних консульских конвенций, но все же некоторые источники свидетельствуют о том, что наметилась также тенденция к сближению привилегий и иммунитетов, предоставляемых консульским должностным лицам нормами международного консульского права, с привилегиями и иммунитетами дипломатических агентов.